www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Michael Grothaus
BEAUTIFUL SHINING PEOPLE

Copyright © Michael Grothaus 2023
All rights reserved.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05326-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Majkl Grothaus

LEPI BLISTAVI LJUDI

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za M. E. i K. N.

1 – Vrh novog sveta

Sve ispred mene ličilo je na drugi svet, inače sakriven od onog običnog.

Mreža osvetljenih oblika pružala se u daljinu. Blago treptanje hiljada antena. Dronovi koji nemo klize kroz noć. Iza njih, razne svetlucave nijanse zamaglile su ogromna prostranstva – kaleidoskop boja koje su nagoveštavale još čudnija mesta u tom neobičnom prostranstvu.

Ipak, kad sam pogledao u nebo, podsetio sam se da sam čvrsto vezan za zemlju. Da ovo nije neki drugačiji svet u koji sam prenet. Oči su mi se prilagodile i ugledale dve veštačke stanice, nalik na reckave srebrne srpove okačene između ovde i pravog meseca. Jedna američka, druga kineska. Obe zaključane u svom beskrajnom, paranoičnom orbitalnom plesu, nijedna još nije bila završena, ali svaka je već bila sumnjičava prema svom nezavršenom susedu.

Zvuk zvona ponovo mi je odvukao pogled ka beskrajnom gradu preda mnom. U uzanoj sporednoj ulici ispod, čovek je vozio bicikl, s korpom prepunom namirnica. Ponovo je zazvonio, upozoravajući mačku lutalicu ispruženu ispred *Femili marta* da mu se skloni s puta. Na uglu, jedna žena je gledala u svoj telefon dok je čekala autobus. U susednoj ulici, automobil je vozio nekoga kroz tokijsku noć.

Da, nije bilo greške: ovo je bio običan svet s mačkama i prodavnicama mešovite robe i beskrajnom ponudom sadržaja.

Bacio sam pogled na vreme. Već je bilo petnaest do jedanaest. San mi je delovao uzaludno, ali obećao sam sebi da ću pokušati – pa da barem probam da odem na izlet koji sam propustio protekla tri jutra. Ali ipak, kapci mi se nisu sklapali ni kad je svitalo. Ušao sam u stan i zatvorio balkonska vrata. Skinuo sam se u gaće i pišao. Nad umivaonikom sa ogromnim ogledalom oprao sam zube. Kao i uvek, pogled nisam spuštao ispod grudi.

Uvukao sam se u krevet i rekao stanu da isključi sve, osim noćne lampe.

Časovnik je rekao da je sad ostalo još sat vremena do ponoći – ali ništa, ni nagoveštaja umora.

Taj prokleti džet-leg.

Uzeo sam ranac sa poda i opipao unutra. Moj pasoš. Brošura. Knjiga koju sam čitao. Ali bila je previše dubokoumna. Vrsta romana koji te tera na razmišljanje umesto na spavanje. Trebalo mi je nešto dosadno. Časopis koji mi je hirurg dozvolio da ponesem danas po podne nakon što je njegova medicinska sestra primetila da je osoba koja je došla na pregled upravo osoba čiji se lik prikazivao na ekranu u čekaonici.

Nisam bio siguran ni koje je to bilo izdanje. Jezik je bio podešen na japanski. Na ekranu su se prikazivali najnoviji proizvodi Samsunga, Avansa i Huaveja, svaki se vrteo uz pojavljivanje japanskog teksta i sve veći broj isprekidanih linija koje su ukazivale na razne osobine konkurentskih metasočiva. Ali slika se menjala i sad se pojavio moj lik, iz drugog dana mog boravka ovde. Stajao sam pored grupe kvantnih servera. Nosio sam taj džemper poslednja tri dana. Srećom, prizor se ponovo promenio i sad su prikazivali neku vrstu poljoprivrednog bota – pa onda čitav niz iz početka.

Odustao sam od potrage za podešavanjem jezika i ubacio sam časopis nazad u ranac. Pomislio sam da pozovem mamu, ali umesto toga sam izvadio brošuru.

Modeli na njenim fotografijama izgledali su tako radosno – ali pretpostavio sam da je u tome i bio smisao. Unutar brošure, jedan zgodan muškarac bio je uhvaćen usred skoka, spreman da zakuca odbojkašku loptu. A njegov osmeh… pa, i ja bih se tako osmehivao da sam imao njegovo telo. Ali doktor je bio iskren. Čak i posle zahvata, moje neće izgledati potpuno normalno. Ipak… samo kad sam čuo šta bi *moglo* da se uradi, osećao sam se kao da stojim na vrhu novog sveta.

Vrh novog sveta. Neobična fraza, znam. Gotovo staromodna, ipak, ona mi je pala na pamet u njegovoj ordinaciji s prozorima od tavanice do poda i pogledom na panoramu Tokija. Bio sam na vrhu novog sveta u kome bih mogao da budem najbliži normalnom, najbliži ikad svim onim milionima ljudi koji rade i žive i šetaju jedni s drugima na ulicama ispod.

Hirurg je napisao svoj honorar na poslednjoj stranici u jenima i dolarima, i rekao da mu se javim ako se odlučim. Pročitao sam brošuru još dva puta, zatim sam je presavio i spustio na noćni stočić.

Jedanaest i šesnaest.

Ugasio sam svetlo i zažmurio.

Kad sam sledeći put proverio vreme, bilo je jedanaest i dvadeset tri.

Jedanaest i trideset devet.

U jedanaest i četrdeset sedam, crvenilo se raširilo po sobi tiho kao senka. Kroz staklena balkonska vrata ugledao sam mutno sigurnosno svetlo dok je dron za pranje prozora klizio pored…

Jebiga.

Obukao sam se i zgrabio ranac. Spustio sam se liftom do prizemlja. Oktobarski vazduh je na ulici bio hladniji nego na mom zagrejanom balkonu. Na osnovu tri prodajna aparata odredio sam gde se nalazim, okrenuo sam se i pošao kroz lavirint uzanih staza i pešačkih uličica dok nisam ugledao *7-ileven* na uglu, gde sam skrenuo levo na glavnu ulicu punu zamračenih restorana s plastičnom hranom u izlozima.

Izmaglica raznobojnog svetla ispred mene ukazivala je na pravi pravac. Ipak, uprkos tome što su svi metaekrani jarko bleštali, kad sam stigao do Šibuje i tamošnje čuvene petlje pešačkih prelaza, otkrio sam da čak i ovaj deo Tokija nalazi vreme za spavanje. Botovi koji su obavljali domarski rad iza zaključanih izloga robnih kuća ili oni koji su održavali ulice bili su brojniji od ljudi koji su i dalje bili napolju. Prelazio sam raskrsnicu za raskrsnicom, ali izgleda da su jedina otvorena mesta bili bučni pačinko saloni ili zadimljeni barovi. Shvatio sam da sam obišao čitavu petlju kad sam se vratio do *Starbaksa*, koji je bio zatvoren već sat vremena.

Sjajno, pomislio sam, osećajući se kao udarač u bejzbolu koji se pojavio dugo nakon što se utakmica završila.

Naslonjen na prazan stalak za bicikle, čvrsto sam zategao kaiševe ranca i skrstio ruke na grudima. Pogled mi je skrenuo sa usklađenog kretanja automobila na bota koji je glancao pod u Juniklu, i do bleštave metareklame za Dokomo koja se prostirala do četvrtog sprata solitera na suprotnoj strani petlje. I dok su se okolne boje menjale od plavoljubičaste do ružičastonarandžaste, neko je vrisnuo. Jedno od dvoje ljudi

koji su stiskali svoje kapute uz telo da se zaštite od naleta vetra dok su prelazili petlju.

Jesu li i oni bili napolju, boreći se protiv vetra, zbog džet-lega?

Stigli su na drugu stranu kad se na semaforima upalilo zeleno svetlo i automobili koji su čekali na rubovima petlje ponovo otpočinjali svoje putovanje, savršeno usklađeno, ravnodušni prema noćnim uslovima. Sve to vreme, ružičastonarandžasti sjaj džinovskog crtanog zeke koji reklamira bog zna šta prelivao se preko svega. Ipak, uskoro će čak i njegovo svetlo uminuti. Sad je sve obasjala oštra belina televizijskog priloga NHK-a* sa pričom dana. Spiker je prigušeno govorio dok su se japanski i engleski prevodi pojavljivali ispod njega.

Radilo se o skandalu koji je prošle nedelje uzdrmao Kinu. Vođa partije je oslobođen krivice nakon što je viralni video pokazao kako prebija prostitutku u hotelskoj sobi, dok je imala uguranu lopticu od lepljive trake u ustima. Snimak je izazvao gnev širom zemlje, govorio je spiker, ali kineski zvaničnici su rekli da je njihova istraga pokazala da je u pitanju dipfejk koji je stvorio „strani neprijatelj" da poseje srdžbu u kineskom društvu. Rekli su da je forenzička istraga otkrila da svetlo na čovekovoj ušnoj školjci u nekoliko okvira nije bilo u skladu sa gustinom vazduha u prostoriji. To se ne može prepoznati golim okom, pa čak ni sa komercijalnim istraživačkim softverom, ali uz dovoljno vremena – u ovom slučaju nekoliko dana – moćno kinesko odeljenje za veštačku inteligenciju navodno je to provalilo. Ako je to zaista bio dipfejk koji je napravila neka strana država, govorio je spiker, veruje se da je to bio prvi koji je provalio u kineski intranet posle više od godinu dana.

„*Konbanwa*", rekao je glas.

Bila je to jedna od malobrojnih japanskih reči koje sam zapamtio. Znači „dobro veče".

Pozdrav je došao od bota za turističke informacije koji se zaustavio kraj stalka za bicikle. Bili su česti u prometnim delovima Tokija. Verovatno je primetio da sam sedeo tu pomalo izgubljeno, pa se dokotrljao.

Pozdravio sam ga, i prebacio se na engleski. Pitao me je treba li mi pomoć da pronađem nešto ili da mi pozove automobil.

„Samo sam izašao da prošetam. Ne mogu da spavam."

* Japanska javna emiterska kompanija. (Prim. prev.)

„Lepa noć za šetnju“, rekao je.

Lepa noć za šetnju, ponovio sam u glavi. Smešno, ali uvek sam pretpostavljao da Amerika ima najnaprednije botove, ali Japan ih je oduvao. Delom i zahvaljujući njihovom obliku. Kao ovaj: građa mu je bila gotovo karikaturalna, kao maskota na bejzbol utakmici. Njegovo kupolasto digitalno lice ličilo je na antropomorfnu mačku sa ogromnim očima. U Americi, roboti s ljudskim likom izgledaju običnije, više nalik na kućne aparate. Ipak, istočnjački i zapadnjački roboti ne razlikuju se samo izgledom. U Americi su i pokorniji; ovde su programirani da govore kao da su opušteni poznanici.

Kupolasta glava ovog turističkog bota presijavala se jednom nijansom plave dok je nova reklama na obližnjoj zgradi obavijala oblast čudnovatim svetlom. Botove krupne mačje oči su zatreptale.

„Hej“, pitao sam, gledajući u njegovo zaobljeno lice, „ima li nekih mirnih mesta u ovom kraju gde bih mogao da sednem i malo prekratim vreme?“

Krupne mačje oči info bota ponovo zatreptaše. „Petnaest klubova, trinaest restorana, jedanaest hotelskih barova, šest sportskih barova, tri cigaretna bara i jedan džez bar trenutno su otvoreni u Šibuji, i svi nude mesta za sedenje. Osam od tih barova, šest restorana i pet klubova zatvoriće se u narednih sat vremena.“

„Ali nešto mirnije? Kao kafedžinica ili kafe gde bih mogao da popijem čaj s mlekom i čitam časopis dok se ne umorim?“

Ovo je bio najduži razgovor koji sam vodio s bilo kim osim s hirurgom u poslednje vreme.

„Žao mi je, proverio sam, ali nema. Poslednja kafedžinica zatvorila se pre četrdeset dva minuta. Ali dvadeset tri kafedžinice otvaraju se u šest ujutru, a za njima i pedeset osam drugih u pola sedam ujutru.“

„A nijedan kafe nije trenutno otvoren?“

„Nažalost, ne. Prosečno vreme zatvaranja kafea u Šibuji tokom radne nedelje je između deset i pola dvanaest uveče.“

Klimao sam glavom, ali nisam ništa rekao. Na drugoj strani petlje, džinovska devojka je oživela čitavom visinom staklenog nebodera. Ubrzo su joj se pridružila tri druga džina, sve članovi istog džej-pop benda. Usne su im se pomerale, dok su nemo pevale svoj najnoviji hit, sad dostupan na strimingu.

Dve devojke su skočile sa površine nebodera i odmah se ponovo pojavile na površini robne kuće preko puta, gde se njihovo okretanje nastavilo.

„Mogu li još nekako da vam pomognem?“, pitao je info bot.

Odmahnuo sam glavom. „Ne osim ako ne umeš da izvedeš neko čudo da zaspim.“

„Žao mi je, ne umem.“ Zatreptao je digitalnim očima. „Nisam upoznat sa spavanjem.“

„Ne, pretpostavljam da nisi.“ Izdahnuo sam. „Pa, zahladilo je. Mislim da ću se vratiti u stan“, rekao sam u znak pozdrava s robotom.

„Naravno. Utoplite se i želim vam laku noć.“ Spustio je kupolastu glavu kao da se klanja.

Osmehnuo sam mu se i ustao sa stalka. Ipak, nisam odmakao nekoliko koraka kad sam čuo:

„Ti si na vrhu novog sveta.“

Te reči su me ukopale u mestu.

Ti si na vrhu novog sveta.

Okrenuo sam se. Info bot se nije ni pomerio.

Kratko telo mu je sijalo tamnozeleno, okupano svetlom nove reklame.

„Šta je to…“

Ali pod tim zelenim svetlom, bot je ćutao. Jedini odgovor mu je bilo treptanje mačjim očima.

Osvrnuo sam se okolo. Nije bilo nikoga u blizini.

„Šta si malopre rekao?“, pokušao sam ponovo.

Hladan vetar je šibao preko nas, ali nekoliko trenutaka je vladala samo tišina.

Bot je konačno odgovorio.

„Utoplite se i želim vam laku noć“, ponovio je, i oči su mu zatreptale još nekoliko puta.

Zurio sam tren duže dok je promena svetla za nijansu smračila vazduh. Pod sablasnim svetlom, botove mačje oči zatreptale su još jednom, ali nije više ništa rekao.

Od džet-lega pričinjavalo mi se da čujem nešto.

Prešao sam pešačku petlju i izašao na ulicu paralelnu sa onom kojom sam došao, ostavljajući magloviti sjaj Šibuje iza sebe. Kako je ulica vijugala, poslednje boje iza mene su bledele, a sa njima i varljiva toplota.

Zadrhtao sam i zategao kaiševe ranca preko ramena, gurnuvši ruke u džepove.

Vetar je šumio kroz drvored u mračnoj ulici. Sve prodavnice pored kojih sam prolazio bile su zatvorene, njihova unutrašnjost mračna, i posle nekoliko trenutaka shvatio sam da sam bio jedini napolju.

Ispred mene, opali list grebao je po stazi, nošen oktobarskim povetarcem. Osušene ivice su mu se uvrnule nadole kao krti prsti koji su pokušavali da zaustave nevoljno kretanje. Neprekidno se okretao. I baš kad sam bio siguran da će mi biti oduvan iz vida, njegovo hrskavo telo udarilo je o nešto.

Bila je to sendvič-reklama kakvu postavljaju restorani – sa ugrađenom tablom na kojoj je bilo ispisano jelo dana.

Nisam bio siguran šta je bilo napisano u gornjem redu, pošto je bilo na japanskom, ali u donjem delu se nalazio anime crtež čovečjeg lica polegnutog postrance, sa instrumentom ubačenim u uho. To kredom iscrtano lice izgledalo je spokojno. Čak zadovoljno. Pored crteža nalazila se poruka: *Opuštajuće čišćenje ušiju – samo 4.900 jena*.

Tabla se nalazila ispred zasebne dvospratnice. Iznad ulaza je pisalo *MR. HEPI KAFE* belim slovima na crvenoj pozadini. Topli sjaj izbijao je kroz staklena vrata, i ugledao sam nešto nalik na ivicu šanka iza kojeg je neko stajao. Ali nisam bio siguran, jer je sa unutrašnje strane vrata visio kaput i zaklanjao vidik. Na levoj strani od vrata nalazio se još jedan izlog, ali preko njega je bila navučena zavesa.

Odmaknuo sam se. Odmerio sam zgradu u celosti, i stekao sam utisak da nekako odudara od okoline. Njena ružičastobreskvasta boja nije bila baš drečava, ali nije bila ni blizu pomodna kao okolni objekti. Ipak, iz drugog ugla gledanja, sad sam bio siguran da je neko stajao za pultom u predvorju. Video sam ruku kroz deo nezaklonjenog stakla. A izlog na desnoj strani je otkrio dodatni trpezarijski deo odvojen od predvorja. Trpezarijski deo je bio prazan, ali svetla su bila upaljena.

Zapravo, prošao sam tom ulicom desetak puta za nedelju dana koliko sam bio tu, ali nisam ranije primetio to mesto. A opet, nisam nikad bio napolju ovako kasno, i ulice su uvek bile krcate. Verovatno mi samo nije privuklo pogled kroz gomilu.

Ponovo sam pogledao u tablu, osušeni list je i dalje udarao o nju na zavijajućem vetru. Turistički bot je pouzdano rekao da su svi kafei

zatvoreni – ipak, u ovom su bila upaljena svetla, nekoga je bilo unutra, a znak im je još *bio* na trotoaru.

Zvončići su zazvonili kad sam ušao. Kad je zvuk utihnuo, zamenila ga je savršena tišina, kao da je neko pronašao dugme za utišavanje prostorije. Ali taj tihi ulaz samo je pojačavao čudnovatost onoga što sam video ispred sebe. Iza pulta, najkrupniji Japanac koga sam u životu video zurio je u mene. Lažem. Najkrupniji čovek na svetu koga sam u životu video. Kosa crna kao ugalj bila mu je vezana u punđu. Imao je preko metar devedeset, ali širina ga je činila tako ogromnim. Bio je dvaput širi od mene, od ramena do ramena. I mora da je imao sto osamdeset kilograma. Najmanje. Ipak, bilo je to čudnih sto osamdeset kilograma. Sigurno je imao mnogo sala, ali veličina njegovih ramena i grudi nagoveštavala je da bi mogao podići vola bez kapi znoja.

Ali taj krupni čovek nije bio nešto najčudnije što je zurilo u mene, već mali, beli geometrijski pas koji je sedeo na pultu. Istovremeno presladak i nestvaran, dlaka mu je bila stilizovana tako da mu je glava imala oblik savršene kugle dvostruko veće u odnosu na njegovo telo čija površina se širila do vrhova njuške i ušiju, tako da više nisu imali nikakvu dubinu. Tanke crne linije njegovih usta, njegove sitne, kao ugalj crne oči i mala, vlažna, crna tačkica nosa kao da su bili nacrtani markerom na grudvi snega. Ispod okovratnika, srednji deo mu je bio skraćen da privuče veću pažnju na njegovu glavu, koja je, zaista, bila tako savršeno okrugla da se činilo kako bi mogao da mu je skineš i zakotrljaš preko poda.

Iznad pseće glave lebdele su makaze, koje je krupni čovek držao u vazduhu mesnatim prstima. Nekoliko trenutaka, obojica su me ukočeno gledali kao da ih je zaustavio isti daljinski upravljač koji je utišao i ovu prostoriju. Ali ubrzo, pas je nakrivio glavu, pokušavajući da privuče pažnju krupnog čoveka. I kao da im već više nisam bio zanimljiv, gromada od čoveka se ponovo posvetila proučavanju pseće glave, ispitujući mu dlaku po dlaku i vešto odsecajući svaku koja je bila makar milimetar predugačka, baš kao što iskusni baštovan orezuje nejednake grane na živici.

„Ah, *konbanwa*", rekao sam, gotovo iznenađen što se zvuk ovde prenosi.

Džin je prestao da šiša psa i ponovo me je pogledao. Izraz mu je bio tako prazan da ne bih mogao reći da me je „proučavao". Možda bi bilo bolje reći da je bio potpuno ravnodušan – kao kad neko zuri u zid od

opeke pored koga stoji dok puši. Trenutak kasnije, uzdah mu je pobegao iz usta.

Nešto je rekao, ali ne znam šta.

„Izvinite", rekao sam. „Da ne govorite slučajno engleski?"

Odgovorio je ćutanjem. Onaj prazni izraz nije se menjao. Pas je oštro zakevtao na pultu, i ponovo mu privukao pažnju. Spustio je makaze i podigao ljubičasti češalj sa samo tri dugačka, tanka zupca. Zavukao ih je u pseću pamučnu loptastu glavu i raščešljao mu je dlaku ka napolje, zatim ponovio. Pas je izgleda neizmerno uživao u ovome.

Ne gledajući u mene, džin je nešto rekao. Zazvučalo je isto kao i ono ranije, ali nisam bio siguran.

„Pitao sam se mogu li da očistim uši?", pokušao sam, vrteći rukom kraj uha, oponašajući čišćenje štapićem sa vatom na vrhu.

Ovog puta, džin se zagledao u mene kao da sedi u publici potpuno razočaran predstavom. Kad je nastavio sa češljanjem psa, doviknuo je nerazumljive reči tako dubokim glasom da bi tako sigurno zvučao i plavi kit kad bi se oglasio.

Ponovo se sasvim ućutao – sav usredsređen na stilizovanje psa.

U tihoj nelagodnosti, pogled mi je leteo po predvorju. Pored vrata se nalazila uzana polica i stoličice. Tabla sa jelovnikom ispisanim kredom visila je iznad pulta. Iza njega, pregrada je bila otvorena i videla se kuhinja. Predvorje se otvaralo u malu trpezariju. Dva separea nalazila su se pored izloga koji je gledao na ulicu. Preko puta njih nalazili su se stočić i kauč. A između kauča i predvorja nalazio se ulaz u hodnik tako lišen svetla kao da i nije bio deo ovog sveta.

Ali nigde nije bilo nikog drugog s kim je mogao da razgovara.

„Pretpostavljam da to ne radite ovako kasno…", rekao sam, sad se osećajući samo glupo.

Ali nije bilo odgovora. Džin je samo ćutao dok je nastavljao da uređuje pseću dlaku i ne trudeći se da me ponovo pogleda. I pas izgleda nije obraćao više pažnju na mene. Škiljio je s takvim zadovoljstvom, lickanje njegove dlake bilo je tako opuštajuće da je možda bio i na putu da se onesvesti. Srećnik mali.

„Pa, *sayōnara*", rekao sam okrećući se prema vratima, prstima hvatajući hladnu mesinganu kvaku.

Glas koji se javio niotkuda bio je tako blag da sam se mogao kladiti da je bilo moguće algoritmički prikazati njegovu suštu suprotnost prethodnoj dreci. „*Konbanwa*“, rekao je.

Ali svaka misao o algoritmu izletela mi je iz glave kad sam se okrenuo. U grudima mi se nešto tako čvrsto steglo da sam na trenutak zaboravio da dišem.

Devojka se pojavila na mestu gde su se spajali predvorje i trpezarija. Ravna crna kosa padala joj je na ramena, i šiške su joj jedva sakrivale crne obrve iznad zapanjujuće jasnih očiju, koje su ličile na plavosivu kišu. Svetloružičaste usne bile su joj u savršeno neutralnom položaju, nije se ni smešila niti mrštila, nije bila ni uznemirena niti vesela. Ali u tim očima nalazila se sva moć. Prikovale su me na nekoliko nemih trenutaka dok nisam čuo glasan uzdah.

Ponovo sam postao vidljiv džinu, koji me je sad prodorno gledao.

Sranje. Pre koliko vremena je devojka rekla „*Konbanwa*“?

Pročistio sam odjednom suvo grlo. „Ah, izvinite, ne govorim japanski. Šetao sam i onda došao ovamo. Pitao sam njega, ali nismo mogli da razgovaramo… Napolju sam video znak za čišćenje ušiju, i želeo sam da proverim mogu li to da dobijem“, izgovorio sam devojci otprilike te reči uglavnom tim redosledom.

Iz mene je govorio džet-leg. I živci. Takođe sam ubacio univerzalan pokret za štapiće za uši, što sam sad gorko žalio.

U novonastaloj tišini, devojka me je proučavala kao da sam neka vrsta mrtve prirode. I onda, iako su joj usne ostale savršeno neutralne, učinilo mi se da sam primetio osmeh. Zbog načina na koji su joj se kapci pomerili. Ivice su im se jedva primetno savile nadole, kao mali polumeseci.

„*Hai*“, rekla je, uz naglo klimanje glavom.

Jedva sam se zaustavio da joj ne odgovorim engleskim „zdravo“; i mislim da je primetila – ivice kapaka su joj se ponovo spustile, i osetio sam kako mi se lice zažarilo.

Pokazala mi je da sednem na kauč u trpezariji. Dok sam išao tamo, osetio sam da me džinov pogled prati preko prostorije. Ovde su zidovi bili prekriveni uramljenim fotografijama. Većina su bile starinske turističke reklame. Seo sam i namestio džemper oko struka kad je devojka otišla u onaj hodnik tako lišen svetla da je mogao da bude i crna rupa. Dok me je džin i dalje proučavao, preusmerio sam pažnju na stalak s

neobičnim duksevima pored kauča. Bili su svi isti. Svi tamnoplavi i sa našivenom filcanom ajkulom, koja kao da je iskakala iz tela nosioca. Džepovi na duksevima su bili izvrnuti prema napolje, kao prsna peraja. Na etiketi je pisalo *¥7400*.

Sa mesta gde sam sedeo, svetlo je pretvorilo izlog pored separea u ogledalo. Razbarušio sam kosu pred svojim odrazom i još više raširio džemper kad sam čuo da se devojka vraća. Izašla je iz praznine hodnika, zadubljena u sadržaj kutije za cipele. Ispod gole ruke je nosila jastuče, a džins-haljina bez rukava pratila joj je liniju tela sve do nožnih članaka. Spustila je jastuče kod udaljenog dela kauča i klekla je ispred mene. Iz takve blizine, primetio sam da ima tri sitna svetla mladeža na licu. Kao da su bili tu samo zato što priroda jednostavno nije dozvoljavala postojanje savršenstva. Ipak, kako god da pogledaš, bila je upečatljiva.

„Ovo mi je prvo čišćenje ušiju", rekao sam tek da nešto kažem.

Devojka je oštro, potvrdno klimnula glavom, srećom nesposobna da kaže kako samo blebećem.

Koliko ima godina? Starija od mene, ali ne mnogo.

Spustila je kutiju za cipele na pod i zatim pokazala obema rukama gore-dole ispred golih ramena.

„O, dobro", rekao sam, shvativši da sam i dalje nosio ranac na leđima. Spustila ga je pored stalka s duksevima. Kad sam legao, ponovo sam namestio džemper oko struka. U kutiji su se nalazili instrumenti nalik na dugačke čačkalice, štapići za čišćenje ušiju i drugi predmeti.

Kad sam se smestio, rekla je „*Hai*", kao da me pita jesam li spreman. Uzvratio sam joj potvrdnim klimanjem glavom.

Kopajući po kutiji, izvadila je vlažnu krpu i nežno mi obrisala uho, povlačeći ušnu školjku pre nego što počne da radi dublje. Prvo se činilo čudnim, ali uskoro je postalo zapravo prilično lepo. Ali nevolja je bila s mojim očima. Nisam bio siguran kuda da gledam. Zurio sam pravo pred sebe, ipak, zbog njenog položaja, to je slučajno bilo pravo u njene grudi ispod haljine. Prebacio sam pogled na njeno lice, ali sad sam se osećao kao voajer koji gleda prelepu devojku dok radi svoj posao, koji je srećom radila s takvom usredsređenošću da nije ni primetila moju nepriliku.

Tad me je pogodila hladna uznemirenost: možda ovo ovde rade samo perverznjaci? Traže da im lepa devojka čisti deo tela? Ne bih rekao…

ali šta ako grešim? Uostalom, ona je ta koja je čistila, pa sigurno nije mislila da je previše uvrnuto.

Kad se ponovo namestila i zavukla mi instrument nalik na dugačku čačkalicu u ušni kanal, primetio sam uramljenu sliku na zidu. Bila je manja, i izreckana oko ivica, kao da je iscepana iz nekog starog časopisa. Bila je i monohromna, a digitalno mastilo odavno se osušilo. Na njoj je mladi, ogroman Japanac s blistavim osmehom sedeo prekrštenih nogu dok je držao veliku ribu za rep umotan u peškir. Pored njega je klečala niska, debeljuškasta žena, koja ga je zadivljeno gledala i veselo tapšala. Iza tog para, tapšali su i ostali.

Ali to je poslednje što sam video, jer nisam odoleo da zažmurim dok je devojka radila dublje u mom uhu. Njen nežan, pažljiv dodir i nežno grebuckanje alatke tako su me opustili da sam se vrlo brzo ošamutio.

Poslednje sećanje na mog tatu bilo mi je od pre devet godina – noć pre nego što su on i mama otišli u Angolu. Bilo mi je osam, i sedeli smo na prednjem tremu, nogu ispruženih preko betonskih stepenica, posmatrajući jarkoružičasti zalazak sunca na Srednjem zapadu. Nisam siguran gde je bila mama – verovatno unutra s bakom, pakovala se. Pošto je trebalo da on i mama budu odsutni neko vreme, tata mi je rekao da moram da budem dobar i pomognem baki i dedi u kući. Svaki dan kad obavim svoje kućne poslove, daće mi četvrtaka. „Kad se vratimo, znaću da si bio koristan, jer će ova kasica prasica biti puna", rekao je tata.

Zvali smo je kasica prasica iako je bila samo velika tegla za krastavce. U njoj je već bilo oko dva centimetra novčića – prethodne nagrade za obavljanje kućnih poslova. Svakog meseca, tata je svraćao do preostale banke u gradu da podigne nešto starog fizičkog novca, samo iz ovog razloga. Pitao sam ga koliko je novca bilo u kasici sada, da znam koliko ću još zaraditi dok se on i mama ne vrate. Spustili smo teglu na trem i raširili novčiće između nas. Čak i sad, sećam se kako je posmatrao moje male ruke dok sam ih ređao. Pogled mu je bio pun takve topline – nisam video ništa slično tome u bilo čijim očima od tada.

Tata je prebacivao jedan stari novčić za drugim sa glavne gomile na novu dok je naglas brojao. „Pet… deset… trideset pet…" Svaki novčić koji je kliznuo preko betona pravio je prijatan grebuckavi zvuk, koji je, pomešan s tatinim dubokim glasom, stvarao u meni najčudniji osećaj: topao i golicav, koji je rastao i eksplodirao mi u lobanji, kao da mi je

mozak plutao u posudi zagrejane gazirane vode. Taj osećaj mi se širio kičmom i u rukama dok je tata nastavljao da gura i broji novčiće. Uskoro mi je čitavo telo bilo obavijeno tom golicavom toplinom, i utonuo sam u duboki san. Tata je morao da me odnese u krevet, a nije još bilo ni vreme za večeru.

Do današnjeg dana, to sam pamtio kao najveće ushićenje u životu.

U međuvremenu, imao sam slične primere gde je neko u meni izazvao toplinu i pospanost – pa makar i usred dana. To se obično dešavalo kad je neko govorio ili radio nešto nežno veoma blizu moje glave, kao kad sam se šišao ili odlazio kod oftalmologa na pregled. Zato sam došao ovamo. Mislio sam da bi možda čišćenje ušiju moglo imati slično dejstvo. Možda bi me umorilo i pomoglo da podesim svoj unutrašnji sat – proklet bio džet-leg.

I znate šta? Bio sam u pravu. Kad me je prelepa devojka okrenula da mi očisti drugo uho, tako mi se spavalo da je mogla i da se skine preda mnom a ja ne bih ni primetio. Kad je završila s čišćenjem, morala je čak malo da me protrese.

Kad sam otvorio oči, video sam da me gleda, a ivice njenih kapaka ponovo su bile spuštene kao znak onog nevidljivog veselja. Osećao sam se kao da sam se probudio u nekom drugom svetu, tako sam bio opušten.

Platio sam džinu za pultom, gde je sedeo pas s loptastom glavom, i nijedan mi više nije bio čudan. Čak me ni kratka šetnja nazad do stana na oštrom oktobarskom vazduhu nije razbudila.

I poslednje što sam video kad mi je glava dodirnula jastuk bila su beskrajna gradska svetla koja su se pružala izvan balkonskih staklenih vrata.

Grad je i dalje obavijala noć, i tako je i ostalo u narednim satima.

2 – Japan je dobar

„Izvini", rekao sam botu za održavanje koji je obavljao manji posao na ivičnjaku. Naleteo sam na njega nakon što sam bacio pogled na telefon da proverim koliko ima sati. Tek je prošlo osam uveče i krenuo sam nazad prema svom stanu, u nadi da je moj nestali ranac tamo. Kad je čuo moje izvinjenje na engleskom, bot je odgovorio: „Nema brige", a ja sam skrenuo za ugao u moju ulicu.

Jutros, kad sam se probudio, činilo mi se kao da sam bio u dugoj, gustoj hibernaciji i nekoliko trenutaka ležao sam nepomično u krevetu. Sitne atmosferske čestice koje su lebdele među zracima svetla koje je preplavilo stan izgledale su čarobno, i dok su mi njihova mikroskopska tela lelujala iznad glave, nešto mi je bilo čudno u načinu na koji su bile osvetljene – gotovo kao da su pripadale nekoj nepoznatoj fizici koja se potajno razvila dok sam spavao.

Ustao sam, otvorio staklena vrata i izašao na balkon.

Nisu bili u pitanju samo zraci svetla u mojoj sobi – čitav svet je izgledao drugačije.

A onda sam video koliko je sati i sinulo mi je zašto: nisam nikad video Tokio na dnevnom svetlu u devet sati ujutru.

Ili dnevnom svetlu u 9.09, da budem tačan.

Obukao sam se i izleteo kroz vrata. Prvi put sam uspeo da se probudim na vreme; nije dolazilo u obzir da to ponovo propustim. Kretao sam se tako brzo kroz prometne ulice da sam stigao do stanice Šibuja duplo brže nego inače. I uprkos tome što je stanica bila beskrajna zamršenost staza i prolaza, sa mnoštvom nerazumljivih znakova među džunglom ljudi, botova, radnji, vozova i autobusa, uhvatio sam turistički autobus za Hakone u 9.45.

Moja vodička aplikacija navela je Hakone kao najbolji dnevni izlet iz Tokija – udaljen samo devedeset minuta. Putovanje većim delom nije